

RODOLJUB.

Glasiló „Slovenskega društva“ v Ljubljani.

Izhaja 1. in 3. soboto vsakega meseca (ali če je na ta dan praznik, dan poprej) ter stane 70 kr. na leto. — Članom „Slovenskega društva“ in naročnikom „Slovenskega Naroda“ pošilja se list brezplačno. — Za oznanila plačuje se od dvo-stopne petič-vrste 8 kr., če se enkrat tiska; 12 kr. če se dvakrat, in 15 kr. če se trikrat tiska. — Večkratno tiskanje po dogovoru. — Naročnina in inserati blagovolijo naj se pošiljati „Národní Tiskarni“ v Ljubljani, vsi spisi in dopisi pa uredništvu „Rodoljuba“ ali pa odboru „Slovenskega društva“ v Ljubljani. — Pisma izvolijo naj se frankirati. — Rokopisi se ne vračajo.

8. štev.

V Ljubljani, dne 15. aprila 1893.

III. leto.

Zahtevajmo slovenske poštné pečate.

Še ni dolgo tega, kar smo imeli priliko, opozarjati na važnost javnih napisov v narodnem oziru. Povedali smo tačas, da javni napisi dajo kraju in deželi neko posebno lice in da ima tujec, prihajajoč v naše kraje, le tedaj zavest, da biva v slovenski deželi, ako mu povsod štrlé nasproti slovenski javni napisi. Utis, ki ga napravi na tujca dežela ali kraj, pa je v marsikakem oziru odločilen in važen, kajti tujec bo le tedaj spoštoval prebivalstvo in njegov jezik, ako se prepriča, da je dežela res svojina prebivalstva. Tega prepričanja pa nikdar ne zamore pridobiti, ako vidi, da v deželi gospodari tuj jezik. Isto velja o zasebnih napisih in naravnost pomiloval in zasmehoval bo zaveden tujec slovenskega obrtnika in trgovca, ki v čisto slovenskem kraju rojakom ponuja svojo robo in svoje delo v nemščini, nerazumljivi njemu in kupcu, to pa iz samega sramotnega respekta pred „gospodo“. No, v tem oziru se je zlasti v zadnjem času že mnogo storilo in prišel bo čas, ko bo povsod

pokazalo zavedno naše ljudstvo takim ljudem, da ne mara za klečepazce in sramotilce maternega jezika.

Danes pa smo se namenili ostati pri javnih napisih ter spregovoriti o neki vrsti posebno važnih takih napisov, to je o poštnih pečatih. Neka prečudna trma je kriva, da se baš pri poštnih pečatih najbolj trdovratno prezira naš mili materni jezik ter poštena slovenska krajevna imena pačijo v nerazumljiva nemška. Sodni, politični in davčni uradi imajo vsaj na Kranjskem že skoro povsod dvojezične napise in pečate; tudi poštni uradi imajo slovenske napise, pečate pa samo nemške, tako da stranka dostikrat ne ve, od kje jej prihaja pismo. Poštni pečat ne pozna Škofje Loke, temveč le „Bischoflak“, ne Litije, temveč le spakedrani „Littai“, ne Postojine, temveč le „Adelsberg“ in celo vasi, ki sploh pristnega nemškega imena nimajo, n. pr. Črničvrh nad Idrijo, spakedrajo se na pečatu v „Schwarzenberg“ itd. Ako bi torej kak tujec sodil po poštnih pečatih, mislil bi, da je kranjska dežela čisto

LISTEK.

Rejenec.

(Slika iz našega kraja. Spisal Lovro Dremota.)

„Sem fantič s Tirol,

„Mam pisan kam'zol,

Pa irhaste hlače

In mesengast rol“.

Tako je prepeval v svojem življenji Starešincev Ljubljancan iz naše vasi. Bil je rejenec. Stara Starešinka, ki je umrla pred kacimi tridesetimi leti, prinesla ga je bila jedva nekaj tednov starega iz Ljubljane. Starešinec je bil grozno hud in razkačen, ko mu ga je žena prinesla v hišo ter mu ga pokazala. Možu nikakor ni hotelo v glavo, da je žena toli nespametna, da donša še otroke k hiši, ko jih ima vender svojih dovolj. Kričal je na ves glas, hodil trdo in jezno po hiši in jo ošteval in časih udaril s koščeno pestjo po črvivi mizi, da se je ta nevarno zmajala.

„Tvoja pamet! Tvoja pamet! Tvoja kratka pamet!“ kričal je in obstal pred njo. „Ti neumnica, s čim ga boš pa redila, ko še svojim nimaš kaj jesti dati?“

„Miha, nikar se ne togoti, saj ne bode tako hudo, ravno tako bode mo živeli, kakor sedaj, ako bode tudi jeden več pri hiši!“ miri ona.

„Ti meni tako praviš, ki čisto nič ne veš? Za jed nas bode sedaj več, za delo pa manj. Videla bodeš kmali kako bode. Prala bodeš in zibala, pa nič ne delala, pa še praviš, ne jezi se! Kako se naj ne jezim, ko vem, da bodem moral odslej najemati. Nazaj ga nesi od koder si ga prinesla!“ zarohni nad njo in udari z ного ob tla.

Otrok se menda silnega vpitja toli prestraši, da zajoka na ves glas.

„Ajaj tutu! Ajaj tutu!“ začne brž Starešinka in ga ziblje na rokah.

„Sedaj bode pa še ta večni jok pri naši hiši!“ oponese ji on.

nemška, ker se mu povsod urivajo le v prebivalstvu po večini nepoznata nemška, umetno spakedrana krajevna imena. Ne gledé, da je tako preziranje našega jezika krivično in sramotno ter da ovira naše narodno napredovanje, pa se vsled tega morajo pri pošiljatih, imajočih samo slovenske naslove, dogajati pomote in resnično se dostikrat zgodi, da pismo s slovenskim naslovom namenjeno v kak bližnji kraj roma po več dni križem širnega sveta.

Glede na vse to je že veliko slovenskih občin zahtevalo, da se upelje na pošto dvojezični pečat, kajti kar velja za en kraj v deželi, mora veljati tudi za druge in ako ima le ena pošta v deželi dvojezični pečat, morale bi jih imeti vse. Poštno ravnateljstvo se tudi ni upalo naravnost odbiti teh prošenj, pač se pa izgovarja, da bo nov dvojezičen pečat upeljalo tedaj, ko bo stari pečat že izrabljen. To je gotovo neosnovan izgovor, kajti tiste krajcarje za par sto novih pečatov, ki niti toliko ne stanejo, kakor jeden sam kanon, bi država že še zmogla. Nekatero občino so navzlic temu to obljubo vzele na znanje ter čakajo in čakajo, kedaj se bo stari pečat izrabil; a tudi ta up je navadno prazen, kajti lansko leto se je izrabil n. pr. poštni pečat v Postojini in ravnateljstvo poslalo je pošti navzlic svoji obljubi zopet — izključno nemški pečat. Nekatero druge občine (n. pr. mestna občina v Škofjiloki) pa so bile bolj navihane in so se ponudile, da ob svojih stroških napravijo nov dvojezični pečat. Na to ponudbo pa še odgovora ne

dobé. Iz tega pač jasno razvida, kako se neka gospoda navlašč brani slovenskih pečatov in da posamezne pri-
tožbe tu ne bodo nič opravile.

Zategadelj treba je skupnega odločnega koraka, da se konec napravi temu sramotnemu preziranju našega jezika pred vnanjim svetom in mi pozivljamo s tem vse občine na Kranjskem, v katerih se nahaja na pošti še izključno nemški pečat, da naj upošljejo prošnjo za takojšnjo upeljavo dvojezičnega pečata „Slovenskemu društvu“ v Ljubljani, katero bo potem na pristojnem mestu z vsoto odločnostjo zahtevalo slovenske pečate ter jih bo, ako še veljajo postave, tudi izposlovalo.

Istotako naj se slovenske občine zlasti na Štajerskem in Primorskem obrnejo na slovenska politična društva v teh deželah, kakor na „Slovensko društvo“ v Mariboru, na politično društvo „Edinost“ v Trstu in „Slogo“ v Gorici, ki bodo gotovo tudi rada prevzela ta trud ter skupno z našim društvom potezala se za slovensko označbo slovenskih pošt. Potem bodo tudi naši državni poslanci stvar lažje v roko vzeli in konečno homo dosegli, kar se nam odrehati ne sme in ne more. Na noge tedaj slovenske občine, storite, kar vam velela narodna čast. Le kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti!

Številke govore!

Kako neznosno je narodno stanje naših koroških bratov, to razvidno je iz razpredela slovenskega šolstva na Koroškem, kateri je te dni izdalo „katoliško politično društvo za Slovence na Koroškem“.

Slovensko politično društvo nam dokazuje, da je na Koroškem blizu 16.000 slovenskih, šolo obiskujočih otrok. Od teh ušolanih je 3111 v 24 čisto nemških šolah, na katerih se slovenščina sploh ne poučuje in

„Pa ne razgrajaj, zakaj pa kričiš tako, da se je zbudil!“ zavrne ga ona jezno.

„Nazaj nosi, ti pravim!“

„Ne boš, Miha! prinesla sem ga in pri nas bode! Od začetka bode res nekoliko dela z njim, pozneje bode nam pa le koristil in zato bode tu. Ti imaš junčke in prešičke rad, jaz pa otroke!“

In obveljala je njena beseda, kakor je že prej in pozneje večkrat.

On je še nekaj časa godrnjal in mrmljal — sevó bolj potihem zase — napósled je pa le umolknil.

Ona si je mnogo prizadevala z rejencem, on ga je pa le od strani in prav jezno pogledoval. Še bolj pa so bili hudi nanj lastni otroci, katerim nikakor ni bilo prav, da se mati, njih lastna mati, peča toli s tujim otrokom. In časih, če ni bilo matere blizu, so ga ščipali in suvali, pa ona jih je za to vselej kaznjevala. Ljubila ga je skoraj tako kakor svoje.

„Ti revček ti, ti ubožec ti!“ dejala je čisto in pritisnila ga k sebi.

Rejenec je rasel hitro in se razvijal lepo, da ga je bila Starešinka kar vesela.

„Iz tega bode že še kaj, iz tega. Le glejte ga kako je lep in velik!“ dejala je čisto.

„Ne verjamem. Ljubljanski cvet! Ako bi ga bila ti prinesla iz Korinja ali pa od kod drugod iz hribov, upal bi tudi jaz, da bode še kaj, tako pa vem, da ne bode nič“, zavrnil jo je vselej on.

„Ti pa veš! Gospod bode, ali pa še kaj več, pa bodeš videl!“

„Hodil bo z vrečo na rami od praga do praga!“

Ime mu je bilo Peregrin. Domačini so ga pač klicali po imenu toda drugi ljudje so mu le rekli Starešincev Ljubljančan. Ko je nekoliko odrasel, hodil je v šolo k staremu šolniku Andreju, kateri je pa vedno trdil, da nima glave. In napósled je tudi mati Starešinka sprevidela, da iz njenega rejenca nikdar ne bode kaj več.

na katerih več kot polovica učiteljev slovenščine niti v govoru ni zmožna. Nadalnjih 10.118 slovenskih otrok obiskuje 84 takozvanih utrakvističnih šol, na katerih, izvzemši abecednika, ni upeljana nijedna slovenska učna knjiga, akoravno obiskuje te šole poleg 10.118 slovenskih le še 821 nemških otrok. Na teh šolah poučevati bi se imela slovenščina temeljem naredbe učnega ministerstva z dne 5. julija 1890, št. 13.113 in deželnega šolskega sveta z dne 26. septembra 1890, št. 1623, po trikrat na teden. V resnici pa se na 49 izmed teh šol slovenščina sploh ne poučuje, na nadaljnjih 30 šolah pa obiskuje slovenske ure le 1839 otrok. To mora človeka na prvi hip osupniti, a umevno je takoj, ako se pomisli, da izmed 140 učiteljev, službujočih na teh šolah, 46 sploh ni zmožnih slovenščine, izmed ostalih 94 jih pa tudi večina ni nikdar položila izpita iz slovenščine in da slovenščina ni obligaten predmet. Vsled tega dela ogromna večina učiteljev dosledno na to, da bi se otresla neljubega pouka iz neljube slovenščine in v to svrhu je dobrodošlo vsako sredstvo. Najprej se je odkazala slovenskemu pouku zadnja ura dopoldne in popoldne, tako da so otroci takrat že utrujeni ter si želé istega počitka, kakor oni tovariši, ki slovenščine ne obiskujejo. Na ta način vzgaja se v otrocih samih sovražstvo zoper materni jezik. Poleg tega pa se hujskajo stariši, da naj prosijo za otroke oproščenja od slovenskega pouka, češ, da otroke tisti čas lahko doma porabijo itd. — In kjer vse to ne pomaga, tam se uporabljajo še radikalnejša sredstva. Otroci, obiskujoči slovenske ure, psujejo se „windische Trottel“, nek učitelj, hoteč se odkrižati slovenskega pouka, napisal je na tablo stavek v hrvatskem jeziku, trdeč da bi moral poučevati ta jezik, katerega pa učenci itak ne umejo itd. Na posebno zvito misel pa je prišel oni učitelj, ki je na tablo zapisal: „Podpisanec prosi, da naj bi krajni šolski svet oprostil njegovega otroka od slovenskega poduka.“ Ta stavek morali so vsi učenci prepisati ter predložiti potem

starišem v podpis! — Tako se tedaj neguje slovenščina v takozvanih utrakvističnih šolah in tako se z nogami tepta pred očmi deželnega in okrajnih šolskih svetov ministerska naredba, ki je obsegala itak le to, kar Slovencem ni bilo mogoče odreči: Tako se godi ogromni večini slovenskega prebivalstva na Koroškem in le na Jezeru, v Št. Jakobu, Kotmarivesi, Žabnici, Globasnici in Šmihelu deležnih je par stotin slovenskih občin v istini slovenskega pouka. Ob sebi umevno je, da se tudi v teh slovenskih šolah popolnoma zadostno in temeljito na trdni podlagi materinščine poučuje nemščina, a ipak zlobno hujskajo zoper te šole, češ, da bodo otroci ostali brez znanja nemščine in da jim bo vsled tega onemogočen v deželi vsak zaslužek.

Tako so tedaj šolske razmere na Koroškem in navzlic temu naši poslanci zastoj prosijo na Dunaji leto za letom pomoči in pravice za uboge koroške Slovence. Toda ne obupajte! Pravica konečno tudi na Koroškem mora zmagati in naša skrb naj bo, da ta pravica ne bo našla tam za gorami le še slovenske — grobove. Jedina pomoč je tu za sedaj naša vrla družba sv. Cirila in Metoda in dolžnost vsakega Slovenca je, da jo po svojih močeh podpira; le tedaj, ako bo imela dovolj podpore, zamogla bo uspešno braniti slovensko dečo na Koroškem narodnega in verskega pogina. To bi bilo hvaležno delo tudi za tiste gospode na Kranjskem, ki sedaj v slepi strasti hujskajo zoper bližnjaka, ki se ne klanja njihovi gospodstvuželjnosti in ki nas celó iz družbe sv. Cirila in Metoda pehajo. Bog jih razsvetli!

„Bode pa dober kmet“, trdila je vselej, ako so ji drugi oponašali gospoda. In ljubila ga je vedno jednako močno. Ljubljčan je koze pasel tam v hribu za vasjo. Pa sevé, on ni bil rojen za kozjega pastirja. Takoj jih je zgubil in ni jih mogel najti in ako se je kozam zljubilo, poiskale so ga same, da jih je gnal domov. On je najraje majil piščali, nastavljal pticem in še drugače se zabaval. „Za pastirja že nil“ dejal ji je on.

„Nu, bodeš pa videl, da bode dober kmet“, zavrnila ga je ona.

Toda Ljubljčan ni kazal posebnega talenta za kmetско delo, Gnal je voli na njivo ali v gozd, tepel jih je po glavi, da bi bolj hitro šli, in, ako jih je hotel vstaviti, šibal jih je od zadej in vpil boha! boha! vsled česar so voli še bolj hiteli. Drugih vzgledov njegovega talenta nečem navajati, ker upam, da zadostujejo ti...

Okoli petnajst let je bil star, ko se oglasi njegov oče, ki je bil neki Ljubljanski trgovec, ki se pa do takrat prav sramežljivo ni pokazal in ga hoče imeti seboj.

Peregrinu se je to zdelo silno čudno. Misli je vedno, da ima samo Starešincevega očeta, sedaj pa kar najedenkrat nekdo drug pravi, da je njegov oče in ga hoče vzeti k sebi.

„Jaz že ne grem, jaz že ne grem!“ vpil je in pahal novega očeta od sebe.

Starešincu se je to zdelo skoraj dobro, da ima njega rajši kot svojega očeta, ona je pa kar na ves glas vpila in govorila rejencu:

„Peregrin, jaz te imam prav rada, pa vidiš to je tvoj oče, kateri je prišel pôte. Pojdi z njim, tam boš imel boljše, kakor pri nas. Pa nas nikar ne pozabi!“

„Jaz že ne grem, ker vem, da mi boljše nikdar ne bode, kakor pri vas.“

„Peregrin, le pojdi, le pojdi, tam bodeš imel, kar bodeš hotel, pri nas pa, saj veš kako je, sedaj je, sedaj ni.“

Naposled se je le udal lepim besedam, objel je vse, očeta, mater, fante in dekleta in se je odpeljal z očetom v Ljubljano, prav nič vesel in zadovoljen.

Politični pregled.

Koj po razhodu državnega zbora sklicali so se nekateri deželni zbori in sicer vsi tisti, kateri niso izrečno prosili, naj se to ne zgodi. Med drugimi sklicani so tudi deželni zbori kranjski, štajerski in goriški. Štajerski deželni zbor je začel že dne 6. aprila zborovati. Doslej še ni ničesar ukrenil, kar bi bilo splošnega pomena, ako ne upoštevamo vinarskega odseka, kateri je volil, da bi nasvetoval, kako in na kakov način bi bilo pomagati hirajočemu vinarstvu na slovenskem Štajerskem. Deželna zbora kranjski in goriški se snideta šele dne 20. aprila, a njiju zasedanje ne bo dolgo trajalo, ker sta oba že na jesen rešila deželna proračuna za tekoče leto. — Čim bo končano zasedanje deželnih zborov, se snideta delegaciji in sicer letos na Dunaji. Med predlogami, s katerimi se bo delegacijama bavili, bo najvažnejši proračun vojnega ministerstva. To hoče namreč zopet pomnožiti stalno vojsko in potrebuje v to svrhu novih milijonov, katere naj odštejejo ubogi davkoplačevalci. Kam homo po tej poti prišli, to vеди sam Bog. Najbrž se bo pomnožilo število prekucuhov, ki bi radi ves svet na glavo postavili in katerih je od dne do dne več, čemur pa se ni čuditi. Vsi nezadovoljneži se jim pridružujejo in kmalu bodo tako močni, da se bode pred njimi treslo vse, kar želi ohraniti sedanji red. — Na Hrvatskem je madjaronska vlada v velikem strahu, ker se je vsa opozicija združila v jedno veliko stranko, kar je narod pozdravil z največjim navdušenjem. V Zagrebu se bodo vršile v kratkem dve nadomestni volitvi za deželni zbor in tu se bo pokazelo kako trdna je med opozicijo sklenena zveza. — Madjarska je sedaj torišče največjega domačega boja. Razmere so popolnoma zmedene, zado-

voljen ni nihče. Madjari so med soboj popolnoma navskriž in le še v dveh ozirih jedini in služni: v svojem sovráštvu zoper Slované in Rumúne, živeče na Ogerskem, in v svojem nasprotstvu zoper Avstrijo. — V sosedni Srbiji se je sešla narodna skupščina, ker pa so vladni pristaši, dobivši poslanstvo le s pomočjo nepopisnih samovoljnostij, nasilstev in prevar začeli, kar v prvi seji zopet po tem načinu ravnati, zapustili so takoimenovani radikale zbornico in se ne marajo več vrniti. V sled tega prepira je nastal za Srbijo jako nevaren položaj, zakaj lahko se primeri, da nastane celo revolucija. — Še slabše so razmere v Bolgariji, kjer imata Stambulov in Koburžan zoper sebe ves narod in se vzdržujeta na krmilu le s pomočjo nezaslišanih samovoljnostij. Koburžan se sedaj ženi in je s svojimi ministri odpotoval na Dunaj in od tod v Italijo. — Kralj in kraljica Italijanska slavita te dni srebrno svojo poroko, za katero se delajo velikanske priprave. — Na Francoskem so zopet dobili novo ministerstvo. — V Belgiji so take homatije, da bo najbrž še kri tekla. Delavci zahtevajo splošno volilsko pravico in ker je vlada to preprečila, začeli so splošen štrajk. V vsi Belgiji ne bo nihče delal — to je zadnja novica iz te dežele, kjer imajo prvo besedo sovražniki napredka in svobode. — Na Nemškem si vlada še vedno ni zagotovila potrebno večino za vojaško predlogo, popustiti neče, stranke pa tudi ne. Na posled bo le treba razpustiti drž. zbor. — Na Angleškem se zdaj bore stranke za vladno predlogo glede samostalnosti Irske. Borba je že priklopela do vrhunca, a doslej je sreča na strani pravične vlade.

Starešincevi ljudje so ga prav pogrešali. Vse je bilo prazno, ker ni bilo Peregrina. Smejati se niso imeli komu in pa jeziti ne. Najbolj je bila žalostna in jezna mati. Kregala se je zaradi vsake stvarice in govorila je malo.

Neki večer drugega tedna pa pride Peregrin ves utrujen nazaj k Starešincevim.

„Nazaj sem prišel, nazaj; tam nečem biti več!“ spregovori vstopivši.

Vsi se začudijo. Starešinec malo nevoljen, ona pa nekako vesela.

„Vrni se!“ reče mu on.

Peregrin povese glavo in naredi tako žalosten obraz, da gané dobro Starešincevo mater na jok.

„Ali ti je bilo tako hudo pri očetu, da nisi mogel več prestajati?“ vpraša ga ona.

„Nič hudo, jesti in piti sem imel dovolj, toda takó se mi je tožilo za vami, da nisem mogel več prestajati in sem pobegnul od očeta.“

Starešinki se še mileje stori.

„Ti, Peregrin, pri nas te ne bomo imeli, ker imaš premožnega očeta“, pravi oče, „jutri pojdi nazaj k očetu!“

Peregrin se spusti v jok.

„Nikar ne jokaj, saj nimaš za kaj! Pаметen bodi, pa ubogaj me!“

„Oče, pustite me pri vas!“ prošti Peregrin.

„Kaj hočeš pa pri meni delati, saj vidiš, da podelamo lahko vse sami!“

„Delal bodem, kar boste hoteli in dokler boste hoteli!“

Zasmeje se oče Starešinec in pravi:

„Kako, ker ne znaš nič delati.“

„Lepo vas prosim, pustite me pri vas, delal vam bodem kakor črna živina; vsega se bodem naučil.“

Zanj se potegne mati Starešinka in sinovi in hčere in tako se udá oče, da reče:

„Pa ostani, če bode tudi oče zadovoljen, toda bolj priden bodeš moral biti.“

Slovenske in slovanske vesti.

(**Prijazen opomin.**) Uljudno opozarjamo naročnike „Rodoljuba“ oziroma člane „Slovenskega društva“, naj blagovolijo čim prej poravnati zaostalo naročnino oziroma doposlati društvenino.

(**„Slovenski Narod“**) ta najodličnejši slovenski list in najstarejši dnevnik, praznoval je dne 1 aprila redko slavnost, namreč petindvajsetletnico svojega obstanka. List je začetkoma izhajal v Mariboru in se l. 1872. preselil v Ljubljano, kjer še danes izhaja. Kdor pozna količkaj narodni naš razvoj ta pozna tudi velikanske zasluge, katere si je pridobil zanj „Slovenski Narod“. List je bil vedno in samo naroden, v vseh petindvajsetih letih se je vedno odločno boril za narodni, gospodarski in politični prospeh in kljub vsem mnogobrojnim nasprotnikom, ki so ga hoteli često pokopati, vzlic temu, da je bilo časih za njim stoječim rodoljubom globoko v žep poseči, vzlic vsem tem in drugim neprilikam ostal je vedno zvest narodnim načelom in neomahljivo branil pravice in koristi našega naroda pred tujimi in domačimi nasprotniki. Ni ga bilo vprašanja, da bi „Slovenski Narod“ ne bil določil njega pomen za naš narod, ni je bilo dogodbe, katere bi list ne bil z narodnega stališča pojasnil in zato moramo biti „Slovenskemu Narodu“ hvaležni za marsikatero pridobitev. V proslavo petindvajsetletnice izšel je „Slovenski Narod“ v krasno ozaljšani, obsežni obliki in prinesel jako mnogo jedrnatih člankov, tičočih se sedanjosti in preteklosti njegove, spisali pa so jih najodličnejši slovenski možje. Ta številka kaže, kako zasl. mbo ima „Slovenski Narod“ v najširših krogih. Čestitajoč „Slovenskemu Narodu“ na njegovo petindvajsetletnico in zahvaljujoč ga za vse, kar je doslej storil v korist našemu narodu, želimo od srca, da bi ustrajal v napornem delu, se razvijal in napredoval ter zmagujoč vse ovire veselo praznoval svojo petdesetletnico.

Veselje zažari na Peregrinovem obrazu in nasmehne se zadovoljno.

Sedaj je pa moral odgovarjati, kaj je vse videl in kaj delal.

Čez nekaj dnij pa pride oče pónj. Vse prigovarjanje, vse prošnje in grožnje niso izdale nič. Na peči je ležal in malomarno gledal svojega očeta, toda raz peč ni hotel. Oče je dal nekaj desetakov Starešincu za trud in se vrnil brez njega od koder je prišel. Pónj ga ni bilo nikdar več.

Tako je ostal Peregrin za vedno pri hiši. Poskušal je vsako delo, pa bil je preokoren, nobeno mu ni šlo prav od rok. Zanesti se niso mogli prav nanj, da bi kaj dobro naredil, drugače, kakor če je bil kdo poleg njega. Pa Starešinec ga ni gonil nič več proč in malokdo mu je očital, da je rejeneč in tudi sam si ni želel nikdar proč. Zakaj tudi! Delo ga ni težilo, saj so ga imeli le za ložja dela, kakor za pašo; v hlevu ali morda tudi na travniku. Prost je bil, vedno vesel in pel in žvižgal je

(**Osobne vesti.**) Učitelj v Oneku g. Jos. Kikel je imenovan učiteljem-voditeljem na sedanjem svojem mestu; učitelj in voditelj v Podragi g. Rudolf Dolenc premeščen je v Planino; časna učiteljica v Čatežu, gospdč. Ana Zevnik je stalno nameščena na isti šoli, gospdč. Avgusta Kolnik v Blokah pa premeščena v Radeče. Učitelj v Bavti vasi g. M. Šribar je premeščen k Beli cerkvi. Zlat križec za zasluge je dobil g. Vek. Minatty, gozdni oskrbnik grajščine na Igu, v znak priznanja za njegovo 46letno požrtvovalno in zvesto službovanje. G. Minatty je jeden najuglednejših mož v svoji fari ter je ustanovil tudi narodno ognjegasno društvo s slovenskim poveljevanjem.

(**Nove železnice.**) Posesnik rudnika Kajetan Faber na Dunaji dobil je od trgovinskega ministerstva dovoljenje, da sme pričeti tehniška pripravljalna dela za navadnotirno lokalno železnico od postaje Novomesto čez Cirklje in Čatež do deželne meje pri Breganih. Tam bi se ta železnica združila z nameravano lokalno železnico iz Samobora v Bregano. Dovoljenje velja za šest mesecev. — Kakor kažejo obravnave deželnega odbora štajerskega z deželno vlade, utegne se zgraditi najprej železniška proga od Velenja v Kamnik, potem pa še od Velenja do Spodnjega Dravobrega. Govori se tudi o podržavljenji te proge. V narodnogospodarskem oziru bi bila ta proga vsekako velike važnosti tako za Kranjsko, kakor za Štajersko.

(**Narodna zmaga.**) Iz Zagorja ob Savi se nam poroča, da je ta važna, nad 3000 duš broječa občina dobila dne 30. m. m. prvega narodnega župana. Dozdaj bili so Slovenci v občinskem zastopu v manjšini vsled upliva uradnikov in zastopnikov trboveljske premogokopne družbe in nekaterih drugih „Nemcev“. Imeli so samo tri zastopnike, nemška stranka pa šest. A po ustanovitvi „Sokola“, „Bralnega društva“ in „Podružnice sv. Cirila in

rad. Mati je pač obupala, da bi bilo kdaj iz njega kaj več, pa se je tolažila, da je dobrega srca in dobre volje.

Potekalo je leto za letom. Starali so se ljudje in tudi Ljubljančan je bil že dorastel. Rasti je bil dókaj velike, a razuma ni imel prav živega in časih mu je nekako zavrelo po glavi, da so ljudje dvomili, jeli prav bistre pameti ali ne in o takem času je pel brez prenehljaja na ves glas, da so ga spodili iz hiše in je po vasi pel in žvižgal. Najraji pač ono pesmico, katero smo v začetku omenili.

In prišlo je takó, da je umrla Starešinka. Malokateri otrok žaluje za svojo materjo tako, kakor je Peregrin za njo. Debele solze je pretakal in tri dni po njen smrti se ni pritaknil jedi, ampak le stokal je in zdihoval. In ravno tako hudo mu je bilo za Starešincem, ki je umrl kake dve leti pozneje.

Sedaj se pa oženi mladi Starešinec Grogga in pripelje v hišo mlado, hudo gospodinjo. Sestre njegove so se kmalu pomožile in tudi bratje so šli drugam, da so se

Metoda" pričelo se je poslednja tri leta živahno narodno gibanje v Zagorji. Najlepše se je to pojavilo pri občinski volitvi, ko so zmagali narodnjaki v drugem in tretjem razredu z veliko večino. Z zadoščenjem se mora omeniti tudi nepristransko pravično postopanje okrajnega glavarja g. Grilla. Dne 30. m. m. bil je torej izvoljen občeislani posestnik g. Bukovec županom, občinskima svetovalcema pa gg. Medved in Weinberger. Poleg imenovanih so v občinskem odboru še gg. Schink, Hrastelj, Čebin, Juvan in Zimerman. Zavednost in sloga narodnih volilcev je rodila torej najlepši sad. — Živel!

(Domači pešpolk baron Kuhn št. 17) premeščen bo v kratkem v Celovec. Celovski polk pride v Gradec, v Ljubljano pa Graški pešpolk št. 27.

(Zavod za gluhoneme in slepce v Ljubljani.) Dne 28. p. m. bilo je v Ljubljani posvetovanje zaradi ustanovitve zavoda za gluhoneme in slepce. Poleg zastopnikov deželne vlade, mesta in deželnega šolskega sveta bili so navzočni tudi vodje sličnih zavodov v Gradcu, v Brnu in v Gorici. Sklenilo se je, da je oba zavoda ustanoviti in združiti, vendar pa naj bi imela ločeno vodstvo. Priporočalo se je, da naj bi se poverilo vodstvo duhovnim rokam. Zavod preračunjen bo za kakih 80 gluhonemih in kakih 20 slepih otrok ter bo zgradba stala okolu 150.000 gld. Ker znaša v to namenjeni zaklad že 450.000 gld., bo še dovolj preostalo za vzdrževanje zavoda, tako da deželi ne bodo narasli nikaki posebni stroški. Za stavbo je baje že določen primeren prostor v Ljubljani.

(Četrti občni zbor katoliškega političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem) vršil se je jako slovesno dne 5. aprila t. l. Navzočih je bilo nad tristo zborovalcev. Občni zbor je sprejel z navdušenjem četrto resolucij, v katerih prosreduje zoper nasprotniške nakane glede narodnih tirjatev koroških Slovencev, zahteva popolno ravnopravnost v uradih in v

šolah ter izreka zahvalo poljedelskemu ministru, da je nastavlil slovenskega potovalnega učitelja. Po občnem zboru bila je krasna papeževa slavnost. Vsem udeležnikom ostane ta veseli dan v nepozabnem spominu.

(Potrjena volitev.) Volitev v Črni na Koroškem, kjer so Slovenci zmagali pri zadnjih občinskih volitvah navzlic hudemu pritisku nasprotnikov, hoteli so pristaši nemške stranke uničiti s ugovorom. Deželna vlada pa je volitev potrdila in se bode torej v kratkem volil na rodni župan tudi v tej koroški občini.

(Nemščina v slovenskih šolah na Štajerskem.) Iz letnega poročila dež. šolskega sveta štajerskega je vidno, da je v 20 šolskih okrajih na Spodnjem Štajerskem 252 ljudskih šol, dve „slovenski“ ljudski šoli pa sta še v večinioma nemških okrajih Arnfels in Mureck. V 50 šolah se poučuje nemško in slovensko — kakšne so te šole, je videti iz učnih uspehov; otroci navadno ne znajo ne nemški ne slovenski, drugega pa tudi nič. V 195 šolah je nemščina učni predmet, v 9 pa se poučuje samo nemški. Deželni šolski svet ni zadovoljen z učnimi uspehi v nemškem jeziku, češ da otroci nimajo prilike porabiti svojega znanja tudi praktično. — To je povsem resnično. Otroci se z roditelji in vaščani ne morejo nemški razgovarjati, ker ti nemški ne znajo, s kozami in teleti tudi ne, torej preostajajo samo še tisti nemški „ubogi vandrovcji“, katerim se pa vedno silno mudi. Prav tožba dež. šolskega sveta je nov dokaz, da se otroci v ljudskih šolah povsem po nepotrebnem in na škodo pouku v drugih potrebnih predmetih trpinčijo z učenjem nemškega jezika.

(Tržaški občinski svet.) Doba, za katero je bil voljen obč. svet tržaški, je že pred tremi meseci potekla, a šele zadnji čas delale so se potrebne priprave za nove volitve. Italijanska stranka je imenik volilcev tako sestavila, da bi bili lahko zmagali njeni privrženci skoro v vseh okrajih. Slovenska stranka sama je zahtevala, da se upiše še 187 njenih mož, kateri so bili izpuščeni iz

ji umaknili. Samo Peregrin ni bil tako občutljiv, da bi ji bil zameril in šel. Smejal se ji je in režal in ji vedno pravil, da je bil on prej pri hiši, kakor ona.

„Bodeš pa tudi prej šel, kakor jaz“, odgovarjala mu je vselej ona jezno.

„Drugače ne, če me bodo nesli!“

Toda ona ni mirovala. Vedno je godla in godrnjala koliko naredi škode in ščuvala moža, naj ga odslovi, ker ga sama ne more. Groja je ni poslušal, naposled se ji je pa vendar udal, da bi bil že enkrat mir pod streho.

Neko opoldne pravi Peregrinu:

„Dolgo si bil pri naši hiši, ti, Peregrin, in si jedel naš kruh. Sedaj te pa ne morem več imeti in pčišči si drugo hišo, druge ljudi!“

„Groga, ti me podiš od hiše?“ vpraša Peregrin milo in žalostno.

„Saj te ne podim, samo rečem ti, da pojdi!“

„Tvoj oče bi me ne bil nikdar podil in mislil sem, da me tudi ti ne bodeš. Ali mene še ni sedaj prav nič volja iti proč in tu ostanem.“

Groga bi mu bil skoraj dovolil ostati; tedaj mu pa ona pomežikne in reče:

„Le pojdi proč, le pojdi, poskusil bodeš vsaj, kako je drugod!“

„Ti pa tiho bodi, ti me ne bodeš gonila, sam sem bil vendar prej pri hiši, kakor ti.“

Zatogoti se ona in vpije in kriči tako in ošteva oba in se veri, da jeden mora iti proč ali on ali gre pa ona.

Groga si ni znal pomagati drugače, kakor da reče Peregrinu:

„V našej hiši ni zate več prostora, poberi se!“

„Bog ti odpusti!“ odvrne Peregrin in poljso ga solze. Vstane od mize in gre naglo iz hiše.

Živega ga ni videl nihče več. Čez nekaj dni je pa šel Groga na kozolec in tam je našel Ljubljana mrtvega. Končal se je bogvé zakaj.

In res, nesli so ga od hiše!

imenika. Uložili so dotično prošnjo v slovenskem jeziku, a na magistratu je niso hoteli sprejeti, tako da je morala vlada posredovati. Tudi italijanski konservativci, to so tisti Lahji, ki so za Avstrijo, so se pritožili zoper imenik. Ker bi bil italijanski občinski svet glede teh pritožeb gotovo delal mnogo sitnostij, čeprav so vse osnovane na določbe zakona, je vlada razpustila občinski

svet. Vsled tega dobi namestnik v vseh volitvenih rečeh odločivo besedo in bo lahko varoval pravico, če že ne bo drugega nič storil. Posebnega pomena to nima za izid volitev, ker toliko je gotovo, da bodo zmagali Lahoni, ki vedno gledajo čez mejnike v Italijo, in da bodo Slovenci in Avstriji zvesti Italijani le malo svojih mož spravili v mestni zastop.

Razne vesti.

(Trtno uš) boče v svojih vinogradih preganjal drž. in dež. poslanec gosp. Pfeifer v Krškem z žveplenim ogljencem. To sredstvo je baje najboljšje, a ker je zelo drago, si ga ne more vsakdo omisliti. Na Dolenjskem menda še nihče ni poskusil s tem sredstvom. — Kranjski dež. odbor deli sedaj podpore za nasajenje novih vinogradov. Prosilec se mora izkazati s potrdilom županstva, da je začel delovati. Za m² nasada dobi prosilec po 3 kr., vendar več kakor 20 gld. podpore ne dobi noben vinogradnik.

(Smešnost Celjskih nemškutarjev.) Da bi Celje izgledalo bolj nemško, napravili so pri mestnih mitnicah samo nemške napise in celo v nemških barvah, ne zmeaneč se za to, da so napisi v prvi vrsti namenjeni slovenskim kmetovalcem iz okolice.

(Za cerkev v Brezjah) daroval je prelat kanonik dr. Čebašek lepo monstranco, katera je okrašena s pristnimi briljanti ter velja 1800 gld. — Za kelih v cerkvi na Brezjah, kateri boče samo iz pristnega zlata, nabira se po Ljubljani in po deželi stara zlatnina in biseri.

(Potres.) V soboto popoldne bil je po vsi Hrvatski in Slavoniji in na južnem Ogerskem gori do Temešvara precej močan potres. V Zagrebu je trajal štirideset sekund in vrgel slike raz sten in vse majhne stvari raz omar in miz. Skoro vse ure so se ustavile. Potres je bil tako močan, da nihče ni mogel po konci stati. Na srečo je bil vodoraven; da je bil valovit, prouzročil bi bil velikansko škodo. — V Oseku so ljudje iz strahu bežali iz hiš. — V Szegedinu so začeli nekateri zidovi pokati, v Belem Gradu pa so močno poškodovani zidovi hiše, v kateri je nastanjeno avstro ogersko poslanstvo, in pa kaznilnica v Topčideru pri Belem Gradu.

(Zdravstveno stanje.) Ošpice precej ponehujejo v kranjskem okraji. V šolah v Predvoru in v Predasliji se je pouk zopet pričel koncem minulega meseca, v Naklem pa se je morala šola zapreti zaradi bolezni, ki se razširja v tej občini. Bolnih je še 95 oseb. Dušljivi kašelj se je širil v raznih krajih po deželi in v nekaterih občinah zahteval mnogo žrtev. Osepnice v črnomaljskem okraji tudi ponehujejo in je le še 47 bolnikov.

(Velik gozdni požar) nastal je te dni na zapadni strani Jelovce pri Bohinjski Beli. Ker je suša velika, razširil se je ogenj jako hitro in prouzročil precej znatno škodo. Zgorelo je kakih 25 oral gozda in le napornemu

Kako je trebilo in obravnavati stare...

delovanju prebivalcev Bohinjske Bele in drugih bližnjih vasij je zahvaliti, da se ogenj ni razširil še bolj. (Nenavaden samomor.) V Sibiriju usmrtil se je na čuden način major 82. pešpolka Alojzij Peniš. Pritrdil je na vrata svojo sabljo in se potem zagnal proti ujeju ter tako končal svoje življenje. (Mater in hči rešil.) Štiridesetletna šivilja Henrijeta Zofka v Pragi in njena 17letna hči nista mogli plačati stanarine in ju je gospodar ravno pred velikonočnimi prazniki pogнал na ulico. Tužni sta begali po ulicah, proti polnoči pa sta se jokaje objeli na obali Vltave in tesno oklenivši se druga druge skočili v vodo. Neki gospod, ki ju je opazoval, skočil je za njima in res obe spravil še živi na suho.

(Izseljencem v svarilo.) Kakor znano, izselilo se je pred kratkim iz mariborske okolice več sto ljudi v Brazilijo, mej njimi tudi mizarški mojster Osojnik z dvema pomočnikoma. Te dni pisal je Osojnik svojim roditeljem, kako se mu godi v daljni Braziliji. Na dan zasluži pač po 3 gld. 60 kr. našega denarja, a zato je draginja taka, da s tem zaslužkom ni moči izhajati. Liter piva stane 2 gld., liter vina 1 gld. 50 kr., skromno kosilo po 2 in po 3 gld., stanovanje na dan vsaj 2 gld. za osebo, slaba smodka 50 kr., jajce 15 do 30 kr. Obleka je tako draga, da je sploh ni moči kupiti. Mož se bridko kesa, da je zapustil domovino, ker uvidi, da si v Braziliji ne bo pomagal. Želimo, da bi prišle te vrste v roko onim rojakom, kateri se pripravljajo za pot v Ameriko.

(Nesreče.) Pred velikonočnimi prazniki kupil je v Slovenjem Gradcu kmetški fant Martin Ricman, doma pri Sv. Janezu blizu Spodnjega Dravograda, dva kilograma smodnika, da bi na Velikonočno nedeljo doma streljal. Smodnik je bil zavrt v papir; fant je zavoj zavezal v robec in vozeč se domov, sedel na smodniku, mirno pušeč iz svoje pipe. Ko je pipo znova užigal, padla je iskra v smodnik in ta se je unel ter neprevidnega fanta na obeh rokah in na obrazu tako močno ožgal, da skoro ni upanja, da okreva. — Mej Savo in Moravčami leži hrib Morovec, na južni strani pa je župnija sv. Helena, h kateri spada vas Klopce. Od hriba Morovca utrgal se je velik usad in drvil nizdolu. Priletel je na neko hišo, predril steno in zasul ženo in troje njenih otrok. Jeden otrok je bil takoj mrtev, žena pa zelo ranjena, vendar se je zavedla in z velikim trudom rešila še živeča otroka, da se nista zadržala.

Poučne stvari.

Prevlačenje travnikov.

Brez truda in dela, ni kruha! Če hočemo, da bomo na travnikih več kosili, kakor doslej, treba je, da jih tudi pridno oskrbujemo in obdelujemo. Poleg primer-

nega gnojenja (namakanja) se priporoča, da jih vsako spomlad z brano dobro prevlačimo. S takim pobrananjem poravnamo krtine, potrgamo mah in razpraskamo travniško rušo. To je pa neobhodno potrebno za zboljšanje

rodovitnosti. Na tako obdelanem travniku zamorejo v zemljo dohajati zrak, toplota in vlaga. Ni čuda torej, da se potem na takih travnikih trave bolj zgošče in lepši rastejo, in da so košnje vsled tega tudi bolj bogate.

Pobrananje in sploh skrbno obdelovanje travnikov se za naše razmere toliko bolj priporoča, ker pridelujemo doslej še dosti premalo krme za uspešno rejo živine in nam je tedaj pred vsem skrbeti za to, da prisilimo zdajšnje travnike k večji rodovitosti.

Kako je trebati in obrezovati starejše drevje?

Za staro in starejše drevje se pri nas le tedaj zmemamo, kadar ga je čas obirati. Prēj in slej je samo sebi prepuščeno. Po tem pa tarnamo o slabih sadnih letinah. Mnogo smo si na teh sami krivi, ker drevje premalo oskrbujemo, ker mu nič ne pognojimo, ker ga nič ne obrezujemo, ne trebimo itd.

Pri obrezovanju starejšega drevja, katero je izvrševati vsaj vsake 2—3 leta, pri starem drevju pa vsaj vsakih 5—6 let, ravnati se ti je posledičnih vodilih in odrezati ter odstraniti sledeče:

- 1.) vse veje, ki rasto preveč na gosto;
- 2.) vse veje, ki se dotikajo drugega sosednega drevja;
- 3.) vse suhe veje in vejice;
- 4.) veje, ki se križajo in drgnejo;
- 5.) veje, ki preveč visé na pota, ceste in delajo tedaj napotje;
- 6.) veje, ki so bolne in neozdravljive;
- 7.) vodne poganke ali divje veje, ki izrastó pravbujno iz starega lesa;

Najbolj ugoden čas za obrezovanje je jesen, meseca oktober in november, tedaj takrat, ko je še kaj listja na drevju. Ob tem času je najlože poznati, kaj je zdravega in bolnega na drevju.

Sadjarji, pozor!

Že pred leti smo slišali praviti, da se je v W. Kle-nartovih drevesnicah v Gradcu prikazala krvna uš. Pred kratkim nas je pa zagotavljal bivši učeneč vinorejske in sadjarske šole v Mariboru, da se je tudi tamkaj že ugneznila. Po krvni uši proti sadjarstvu največja nevarnost in vso pozornost nam je obracati na to, da se tudi k nam ne zatepe. Po Francoskem in Nemškem naredila je že neizmerno škodo, uničila je na tisoče in tisoče dreves in kar je najhuje, je pa to, da dosihdob še niso našli proti njej nobenega popolnoma zanesljivega in izdatnega pripomočka. Kakor je trsna uš, ki se je s trsovjem k nam zavlekla, nam uničila vinograde, tako nam lahko krvna uš ukonča naše sedaj še tako lepe in rodovitne sadovnjake. Mi torej vse naše sadjarje na veliko nevarnost, ki jim preti, za časa opozorimo. Vsak ki kupuje in dobiva draveša od drugod, naj se popred dobro prepriča, ali jih morebiti ne dobi iz okuženih krajev in drevesnic. Ako na to ne pazi, uničil bo sebi in drugim, da celim okrajem neizmerno škodo. Kakor se je trsna uš početkom širila s prodajo okuženih trsov, istotako se zna tudi krvna uš z drevesi v prav kratkem času zavleči na vse kraje. Dobro bi pa bilo, da bi se cela stvar natančno preiskala ter potem nemudoma naznanila občinstvu. Varovati se nam je nevarnosti, dokler je še čas; po toči zvoniti ne pomaga nič več!

Loterijske srečke

dne 13. aprila t. l.

Brno 27, 69, 43, 83, 51.

Tržne cene v Ljubljani

dne 12. aprila t. l.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	8	—	Špeh povojen, kgr.	—	64
Rež, „	6	50	Surovo maslo, „	—	78
Ječmen, „	5	50	Jajce, jedno	—	02
Oves, „	6	—	Mleko, liter	—	10
Ajda, „	5	75	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso, „	4	41	Telečje „	—	60
Koruza, „	5	20	Svinjsko „	—	64
Krompir, „	3	20	Kostrunovo „	—	40
Leča, „	14	—	Pišanec „	—	75
Grah, „	12	—	Golob „	—	20
Fižol, „	9	—	Seno, 100 kilo	—	267
Maslo, kgr.	1	01	Slama, „	—	214
Mast, „	—	70	Drva trda, 4 metr.	—	650
Špeh frišen „	—	64	„ mehka, 4 „	—	5

Zaupni mož v vsakej fari. Velevažno, čez četrto stoletja obstoječe, povsod izvanredno zaupanje in spoštovanje uživajoča domače denarstveno podjetje (poroštevni zaklad znaša čez 20 milijonov kron), čegar glavni sedež je na Danaji, koje je cesarsko kraljevo privilegirano ter je pod vrhovnim nadzorstvom visoke c. kr. državne vlade in čegar vsestransko priznano blagonsno delovanje se razteza po vseh pokrajinah naše avstrijske domovine, pooblašča v vsakej fari po jednega **zupnega moža** z nalogo, pospeševati večje razširjenje tega podjetja v dotičnem kraju.

Razumne, čislane in v denarstvenem obziru popolno zaupanje uživajoče osebe, koje si želijo pridobiti vedno rastoči postranski zaslužek za mnogo let, blagovoliijo naj pod znamko „201.191. Graz postlagernd“ več poizvedeti. (18-1)

J. Kunčič

izdelovatelj soda-vode

v Ljubljani,
v Križevniških ulicah št. 10
filijalka v Lescah, Bled,

priporoča čast. p. n. občinstvu in gospod. gostilničarjem svojo dobro izdelovalnico dobre, zdrave ukusne soda-vode.

Zunanja naročila izvršujejo se točno. (16-7)

Peregrin Kajzelj

Stari trg št. 13 (6-8)

priporoča slavnemu občinstvu in preča štiti duhovščini, svojo bogato zalogo lestenecv, oljnatih podob, zreal, kakor tudi vse v njegovo stroko spadajoče predmete n. pr. stekleno, porcelanasto belo in rujavo prsteno blago, raznovrstne svetilnice viseče in stoječe,

Hermanove bliskovne svetilnice i prave kroglaste cilindre „Patent Marian“, katere imam samo jaz v zalogi za Kranjsko.

Prevezemam tudi vsa steklarska dela pri stavbah ter jamčim za solidno in točno postrežbo.

Na najnovejši in najboljši način
umetne

zobe in zobovja

ustavlja brez vsakih bolečin ter opravlja **plombovanja** in vse **zobne operacije**, — odstranjuje **zobne bolečine** z usmrtenjem živca (11—8)

zobozdravnik A. Paichel,
poleg čevljarkega mostu, v Köhler-jevi hiši, I. nadstr.

Zobni zdravnik

SCHWEIGER

stanuje v

hótelu „Pri Maliči“

II. nadstropje, št. 25—26.

Ordinuje vsak dan od 9.—12. ure dopoldne in od
2.—5. ure popoldne. (2—8)

Ob nedeljah in praznikih od polu 10. do polu 1. ure.

Najnovejše zobe, zobovja in plombiranje.

Brata Eberl

Ljubljana, Frančiškanske ulice št. 4.

Stikarja napisov, stavbinska in pohištvena pleskarja
Tovarna za oljnate barve, lak in pókost.

Glavni zastop
Bartholijevega originalnega karbolineja

Maščoba za konjska kopita in usnje. (5—8)

J. Traun v Ljubljani

mehanični mlin, tovarna ješprenjčka in jesiha,
trgovina s špecerijo, žganjem, žitom, pridelki
in drvmi

priporoča veliko zalogo svojih izdelkov:

pšenično, ajdovo, rično in koruzno moko,
ješprenj, ješprenječek in pšeno, najmočnejši in
najokusnejši vinski kis in kisov cvet. Priporoča tudi
špecerijsko blago, žganje, spirit, suhe in olj-
nate barve. Kupuje vse domače pridelke in pri-
poroča mnogovrstna, zanesljivo kaljiva semena. Ži-
vinorejcem priporoča **zaduja moka za živino**, ker
je ceneji in izdatneji kot druga sredstva. (3—8)

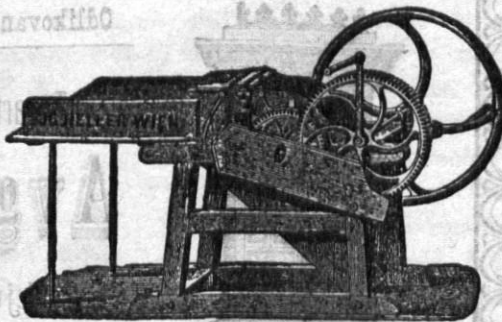
Zunanja naročila se hitro in natančno izvrše.

Jurčiča zbrani spisi XI. zvezek

dobiva se v „Narodni Tiskarni“, pri Ant. Zagor-
janu in v vseh knjigarnah.

Cena nevezanemu izvodu 60 kr., vezanemu 1 gld.

Vsi stroji za kmetijstvo vinarstvo in moštarstvo!

Mlatilnice, vitle, trieure
čistilne mline za žito

rezalnice za krmo
samodelujoče

aparate proti peronosperi

tlačilnice za vino

tlačilnice za sadje

mline za sadje

predmete za kleti, sesalnice za vse namene, kakor v
obče: vse stroje za kmetijstvo, vinarstvo in moštarstvo

razpošilja v najnovejših, najboljših konstrukcijah

IG. HELLER, DUNAJ

2/2 Praterstrasse Nr. 78.

Bogato ilustrovani katalogi v nemškem in slovenskem jeziku zastopj in
(17—2) poštuine prosto.

Najkulantnejši pogoji. — Jamstvo. — Stroji se dajo na poskušnjo.

Cene so se znova znižale! Prekupovalcem znaten popust!

Ign. Faschinga udove

ključavničarnica v Ljubljani, Suknarske ulice šte. 3

priporoča bogato svojo zalogo **štedljivih ognjišč** solidnega dela po najnižjih cenah in vsprejema tudi vsakovrstna **stavbinska dela.** (7-8)

Zunanja naročila izvršujejo se točno.

A. Schäffer

rokovičar in obvezarijar
Kongresni trg 7. **Ljubljana** Kongresni trg 7.
Velika zaloga vseh

kirurgičnih obvez in kilnih pasov.
Velika izbira in zaloga vsakovrstnih rokovic iz c. kr. pr. dvorne tovarne J. E. Zacharia na Dunaji; zavratnikov, manšet, angleških in francoskih dišav, modercev itd. (4-8)

Založba tovarne

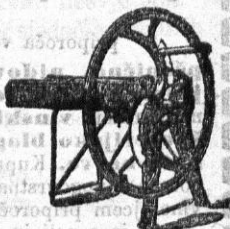
pri

Franju Detter-ju v Ljubljani

na Starom trgu št. 1, nasproti železnemu mostu.

Tu se dobivajo vsake vrste kmetijski stroji, kakor tudi blagajnice, varne pred tatom in ognjem.
P. n. gospodinjnam, šiviljam krojačem in čevljarjem priporočam svoje izvrstne

šivalne stroje

mnogo ceneje, nego drugod za katere tudi **5 let** jamčim (garantiram). (8-8)

Popravila izvršujejo se pri meni točno in po ceni.

Karol C. Holzer

Ljubljana, Dunajska cesta (12-8)

zaloga
špirta, žganja, specerijskega blaga in barv.

(13-8)

Najnižje cene.

Največji izbor.

Preobleke. Popravila.

L. Mikusch
tovarna dežnikov
Ljubljana, Mestni trg 15.

Adolf Hauptmann

tovarna. (9-8)

oljnatih barv, firnežev, lakov in kleja

v Ljubljani, ob vogaln. Resljeve ceste št. 41 v lastni hiši in filijala: Slonove ulice št. 10-12.

„NARODNA TISKARNA“

priporoča po nizkej ceni

VIZITNICE

v elegantnej obliki.

Odlikovani v Trstu 1862. Srebrna svetinja.

Tovarna peči in glinastih izdelkov

Avgust Drelse

Ljubljana (Kranjsko).

Vsakovrstne peči po najnovejši konstrukciji, bele in barvane od najboljšega blaga, elegantne in cene.

Cevi za dimnike natik z vetrovim ravnalcem. (14-8)

Okraski pri stavbah, nakit pri cerkvenih stropih in okrajkih, neprežigljava opeka in vse v glinarsko obrt spadajoče stvari.